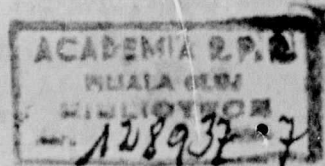

vágni, Mustot innya, retket enni, szalonna bőrt
rágni.

5. Zöld köpönyeges katona válolta magára,
Tsomót kötött amaz ordás le-konyúlt orrára.
Dinnye, hajbúl fa karika kurta tehenet faraga,
Nyúlat öltek, azt pirítják, érzik a' szaga:

6. Ritka madár okos ember ezen a' világon,
Amoda függ sánta rigó egy le-törött ágon,
Tsonka kanász, a' lábára famankot tsinála.
Száz esztendős kan-verébnék hátúl van a' seg-
ge, Igyunk egyet, gyere Pajtás! van egy Ga-
ras 'sebbe.

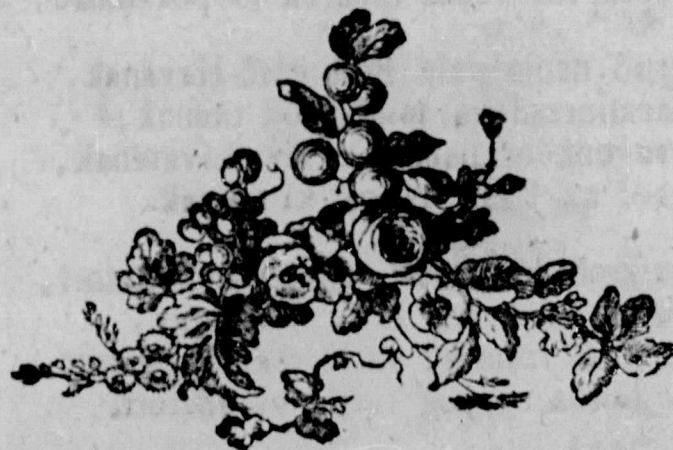
TZIGÁNYOK:

VÉGSŐ

ROMLÁSÁRÓL

VALÓ

SZÉPHISTÓRIA.

Nyomttatott abban-az Esztendőben.
Midőn Tzigányok voltak gyötrelemben.

Hatvan nyóltzadikban, ezerben het százban,
Romlott, pufztúlt Tzigány nemzet bo-
rúltt gyázban,
Rongyos Sátorokból szállott Paraszt Házban,
Vándorló rút népet szedték jó porászbán,

Végső napja vala Böjt első-Havának,
Eb harminzadjára midőn ők utának,
Helységenként hamar egybe hivatának,
Világból az Urak rajtok ki-adának.

Parasztok légyenek meg-parantsoltatott,
Jobbágyok' számára ki-ki irattatott,
Ház építés, szántás, vetés meg-hagyatott,
Szent János napjáig terminus adatott.

Lóval kereskedés, Tserélés, Berélés,
Koborlás Falunként, szabad járás, kelés,
Sátorbéli lakás, ingyen könnyen élés,
Nagyon meg-tiltatott, ringy rogy föl-
viselés.

Pró.

Premezett szoknyában, szárkos lepedőben,
Nem lesz' szabad járnai házanként kéroben,
Nem hajadon fövel, hanem fokötöben,
Ködmönök, kankojok légyen jövendőben.

Mezitelen rajkó hátulját eleit,
Fedezze ruhával test' minden részeit,
Paraszi munkától ne ójja kezeit,
Mesterségben töltse gyenge esztendeit,

Tzigány név, nyelv, és szó erősen tiltatik,
Uj lácónak neve nékiek adatik,
Más nyelven szóljon, ha tud parantsoltatik,
Ha nem tud, nám elmés, tanulni hagyatik.

Tzigány-sereg halván, ezeket egymásra,
Könyves szemmel néztek; fakadtak sírásra,
Férjfiak, Afzszonyok szörnyű jalgatásra,
Fejre kütsolt kezzel Vének zokogásra.

A' napot, esztendőt néméllyek átkozták,
Öket illy' véletlen romlásban hogy hozták,
Néméllyek Urokat, Tiszteket okozták.
Szabados élettől hogy őket meg-fozták.

Nagy hatalmú Isten! ugyen mit vétettünk,
Hogy szegény Tzigányok eszendővé lettünk?
Nám lovat tseréltünk, pénzen adtunk, vettünk,
Senkinek úgy vélem ezzel kárt nem tettünk,

Kovátsolásunkkal Világnak hasznára;
Kalmárkodásunkkal vóltunk nagy javára,
Musikálásunkkal vidámítására,
Ha vétettünk, vittek az akasztófára.

Egek

—312—

Egek! Földi Urak mind elenünk vagynak,
Békét, meg-maradást Világban nem adnak,
A' föld-szinén lakni Sátorban nem hagynak,
Vallyon Nagy Isten! mi oka lehet annak?

Nem tartánk senkivel semmi ellenkezést,
Tőlünk távoztattuk a' fel-fegyverkezést,
Honnét érdemlettük tehát ez üldözést?
Nemzetünk Grátziát nem lel, 's védelmezést,

Üres, éhes hasfal hol öthön hevertünk,
Hol musihát tettünk, hol vasatskát vertünk,
Hol tserélt Lovakon valamitskét nyertünk,
Ártatlan Tzigányok még-is veszni tértünk.

Haldant Egyiptomból származott nemzetünk,
Faraóktól vettük Nemes eredetünk',
Ditsőséges ugyan volt akkor kezdetünk,
De jaj gyalázatos mostan végezetünk!

Sok nemzetek vesztek, országok multak el,
Városok pusztultak csak a' hírek van fel,
Úgy nekünk veszteknek látom romlani kell,
Hirtinkkel, Nevünkkel széles világ meg-tel.

Itt a' világ vége, mert Tzigányok vesznek,
Emberi Nemzetre több roszak érkeznek,
Tsorbát veszélyekkel e' Világban tesznek,
Ha sültt parasztokká, és szántókká lesznek.

Nagy Fő-Udvarokban vigan hegedültünk,
Üri Asztaloknál Urak mellett ültünk,
Finom bor-italtól, jó lakástól fülünk,
Most betsülettünk 's mindenből ki hűltünk.
Nagy-

—313—

Nagy-Idai hartznak keserves nótáját,
Faraó siralmas veszélyét, és baját,
Ki vonnya ezután, ha Tzigányok nyáját,
Veszteni kíványák, tiltják musikáját?

Mi birtuk Világot, laktunk hol akartunk,
Falukrúl falurka mentünk, keltünk, jártunk,
Sok lopott jószágat ládáinkban zártunk,
Illy mostoha időt nyakunkra nem vártunk.

Jaj nekünk! sürt, kánkót, botskort kell
viselnünk,
Paszományos veres ruhát le kell tennünk,
Rókás mente helyett juhszű bündát vennünk,
Világ Uraiból Parasztokká lennünk.

A' dögtől fojtattat tiltatunk meg-enni,
Késünket ló-husra nem szabad már fenni.
Pérez nintsen, húst, halat min lehetne venni,
Isten úgy segéljen! nem tudunk mit tenni.

Szellős Sátoroktól végső bútsut végyünk,
Marhákra, ekékre, házakra szert tégyünk,
Mint Ádám tselédje, szántók vetők legyünk,
Verejtéssel szerzet kenyeret jaj együnk.

A' nagy henyéléstől, és a' kóborlástól,
Dologtalanságtól szokjunk-el lopástól,
Szemtelen kéréstől, tsalfa kódulástól,
Tsere-bere között emberi tsalástól.

Undok ökör' szarvát hogy fogják kezeink!
Jaj félnek ökkelős hegyétől mellyeink?
Kantára szoktattak Öseink, Eleink,
Ló tsiszárok voltak minden Mestereink!

Vaj!

Vaj, fasz-ekének törő ember markát!
Joda volt emelgetni nyerges lónak farkát,
Lopások kedvéért fűkötő kerek' árkat!
Lohogató szájban látnak ugrós farkát!

Oh meleg kapintak hólyag' szerző nyele,
Oh mérges káliknak meg-gübeifző éle,
Meg kénytelen néznek súlyos forgó szele,
Munkák vagyis fűven bővel tele.

Mit ér Tzigány nélkül ezután a' Vásár?
Allan már sok ezer emberekből ámbár?
Tzigány volt a' Dóbr! bizonyára nagy kár;
Egy lopások nélkül meg-esbetik immár.

A' Lá-is meg fogy már Tzigányok fogytával,
Nem lehet kelere cserek' tilalmával,
Órára kell már ünni, híresre magával,
Tudatolni fogja ezt ki ki kárával.

Bor, Seradó Kertész Házak meg-némülnek,
Mellyekben a' korszok tobzódna dádolnak,
Hogy is Munkások Tzigányok el-múlnak,
Kis is leg többet ezért élnek fűlnak.

Tzigány-kereketek nem lefiz' szabad hányni,
Sokkal kénytelen szájokban ugrálni,
Ohórok leiz' Pundó, ökrökkel banni,
Munkák al-jelére kacsuka fog fűlni.

Mit az előt kapnak, oda Vajda' neve,
Kis-let már nevűn fűtő hóvak leve,
Ki hádat Vajda volt, most olyan mint Teve,
Nyög csak alar, még is sem iva, sem eve,
Vad-

Vajdának kezéből a' páltzát ki-vették,
Adózó-Parasztá és Jobbágyá tették,
Magas póltzról Komát ugyan le-fűtették,
Vajdaság' levelét pad-alá vetették.

Nem vezeté Dádé többé a' sereget,
Tsap-házba hol ivott, és perlet eleget,
Hazug szájból szórott hideget, meleget,
Nem bersült esmérőt, idegent, vendéget.

Versengő alkunak, zajos áldomásnak,
Vége lön esküvő Ló' zib vásárlásnak,
Tették Tzigányokat szántónak kánpásnak,
Mert voltak lopással ártalmára másnak.

Nem annyira szánnyuk siralmas ügyünket,
Nem bánnyuk olly nagyon utólso vesztünket,
Mint mi mézzel folyó Angyali nyelvünket,
Bár együtt vesztenénk véle életünket.

Oh áldott Tzigány szó estél sirba vesztél,
Ki minket valaha lopásra ébresztél,
Sok hazugságokat szép színnel himeztél,
Most mint fűt, köd, és hó nyelvünk' el-
enyészteél.

Már most titkáinkat ki ki meg-értheti,
Fortélyos dolgunkat jaj észre veheti,
Vélünk, ki mit akar, könnyen meg-teheti,
Hamis fondorkodást torkunkba verheti.

Paraszt dolog, munka ijesztget bennünket,
Aratás, kaszálállás furdalja eszünket,
Nem szoktuk keresni im' így kenyérünket,
Késerves taplálai lószén életünket,

Ke-